DE LANDSFLYKTIGE

EN BERÄTTELSE FRÅN TVÅ VÄRLDSDELAR

af

A. CONAN DOYLE.

Öfversättning från engelskan

(Forts. fr. föreg. nr.)

TRETTIONDE KAPITLET.

Uppåt floden.

De voro väl försedda för sin resa. Kaptenen på briggen Gloucester, på hvilken amerikanarna lämnat Quebec, kände Ephraim Savage... och hvem gjorde ej det på hela Nya Englands kust? Han hade därför tagit emot en af honom accepterad vexel på tre månader med så hög ränta, som han kunnat tilltvinga sig. I utbyte gaf han tre goda bössor, rikligt med ammunition och tillräckligt med pengar. Med dessa hade han hyrt kanoten och indianerna samt försett sig med kött och bröd för minst tio dagar.

— Det är, som om jag fått nytt lif, då jag har min bössa bredvid mig och känner trädens doft, sade Amos Green. Men det kan ej vara mer än hundra mil härifrån till Albany eller Schanactady rätt genom skogen.

— Ja, men hur skall flickan kunna gå till fots hundra mil genom en skog? Nej, nej, låtom oss hålla oss till vattnet och förtrösta på Herren.

— Då finnes blott en väg. Vi måste söka uppnå Richelieufloden och sedan följa den till Champlain och St. Sacramentosjöarne. Där borde vi ej vara långt ifrån Hudsonflodens källa.

— Det är en farlig väg, sade de Catinat, som förstod sina följeslagares samtal, fastän han var ur stånd att deltaga i det. Sålunda blifva vi tvungna att passera Mohawk-indianernas land.

— Ja, men det är enda vägen, antingen den eller ingen.

— Jag har en vän på Richelieufloden, som säkert skall bistå oss, sade de Catinat smäleende. Adéle, du har hört mig tala om Charles de la Noue, grefve till St. Marie?

— Jaså, honom, som du brukade kalla den kanadensiske hertigen Armory?

— Ja, just han. Hans grefskap är beläget vid Richelia, något söder om fästet St. Louis, och jag är säker på, att han skall hjälpa oss.

— Godt, utropade Amos. Hafva vi blott en vän där, så reda vi oss bra. Det afgör saken, låtom oss stanna på floden. Men det är så godt, att vi begifva oss ifär, ty den där munken kommer att ställa till förargelse, om han kan.

Sålunda arbetade de sig under en hel veckas tid uppför floden, hållande sig längs södra stranden, hvarest voro färre nybyggen. På båda sidor voro täta skogar, men här och hvar aflägsnade sig dessa från vattnet och lämnade rum för en smal remsa odlandt land alldeles vid stranden, med den gula hvetestubben ännu kvarstående. Adéle betraktade med intresse trähusen med sina utskjutande öfre våningar och egendomliga gaflar, adelsmännens solida stenhus och kvarnarne, hvilka reste sig öfver husen i hvarje bylag, och som dels tjänade till att förmala säden, dels som tillflyktsort i händelse af anfall. En förfärlig erfarenhet hade lärt kanadensarne något, som ännu återstöd de engelska nybyggarna att inhämta, nämligen dåraktigheten af att i ett land fullt af vildar bygga sina boningshus midt på fälten. Odlingarna utgingo från byarne, och hvarje koja var ur militärisk synpunkt byggd med afseende på det hela, så att man var i stånd att försvara sig från alla sidor och slutligen koncentrera sina krafter på det stora stenhuset och kvarnen. På en kulle vid några byar sågo de vakternas musköter, ty det var bekant, att de fem nationerna befunno sig på krigsfot, och ingen visste, hvar anfallet skulle äga rum, om ej där hvarest man var minst beredd.

Öfverallt i landet på St. Lawrence, eller västerut vid sjöarne, vid Mississippis stränder eller söderut i Cherokeernas och Creekernas land, befunno sig innevånarne i samma väntansfulla spänning och af samma orsak. Iroquois-indianerna, som fransmännen benämde dem, eller "de fem nationerna", som de kallade sig själfva, hängde som ett moln öfver hela landet. Deras förbund var helt naturligt, ty de voro af samma stam och talade samma språk, och alla försök att splittra dem hade varit fruktlösa. Mohawks, Cayugas, Onondagas, Oneidas och Senecas voro hvar för sig stolta öfver sin egen familj och sin höfding, men i krigstid voro de alla Iroquois, och den enes fiender voro allas. Deras antal var ej stort, emedan de aldrig kunde ställa fler än två tusen krigare i fält, och deras land var begränsadt, ty deras byar voro spridda öfver trakten mellan Champlain och Ontariosjöarne. Men de höllo ihop, voro listiga, oöfverträffligt tappra, alltid anfallande och energiska. Emedan de innehade en central ställning, bröto de ut på en sida i sänder, aldrig nöjande sig med att besegra sin motståndare, utan de tillintetgjorde och förstörde honom totalt, under det att de höllo de öfriga lugna genom diplomatiska knep. Krig var deras yrke och grymhet deras tidsfördrif. De hade kämpat med den ene efter den andre af de öfriga stammarne, till dess alla på en yta af öfver ett tusen kvadratmil voro dem underdåniga. De hade sopat bort Huronerna i ett förfärligt blodbad. De hade förintat de nordvästliga stammarne, så att till och med de aflägsna "Räfvarne" darrade vid deras namn. De hade rensat hela landet västerut, till dess de stötte ihop med Sioux-indianerna, som voro de stora slätternas herrar, liksom de voro skogarnas. Nya Englands indianer i öster och Schawnees och Delavares något längre söderut betalade dem skatt, och frukten för deras vapen hade spridt sig öfver Marylands och Virginias gränser. Aldrig i världens historia har kanské ett sådant fåtal behärskat ett så ofantligt område under så lång tid.

Under ett halft århundrade hade dessa stammar haft ett horn i sidan till fransmännen, alltsedan Champlain och hans följeslagare hade tagit parti för deras fiender. Under alla dessa år hade de i sina skogsbyar rufvat på hämnd, emellanåt företagande något ströftåg till gränsen, men öfverhufvud taget, i lugn väntat på lämpligt tillfälle. Och detta tycktes dem nu hafva kommit. De hade besegrat alla stammar, som skulle kunna förena sig med fransmännen. De hade isolerat dem, och de hade försett sig med goda bössor och ammunition från holländarne och engelsmännen i New York. Den långa försvarslösa linjen af franska nybyggen låg framför dem, och de lågo samlade i skogarne såsom uppkopplade hundar, endast väntande på att höfdingarnas befallningar skulle skicka dem med brandfacklan och tomahawken på byarne.

Sådan var ställningen då de landsflyktige paddlade längs flodstränderna, följande den enda väg, som kunde föra dem till lugn och frihet, men de visste allt för väl, att den var farlig. Längs hela Richelieufloden befunno sig fransmännens utposter och blockhus, ty då det feodala systemet infördes i Canada anvisades herremännen och den infödda adeln egendomar, så belägna, att de voro fördelaktiga för nybygget. Hvarje signeur med sina underlydande, vana att föra vapen, som de voro, bildade en militärisk makt alldeles som under medeltiden. Bonden brukade sin jord på det villkor, att han skulle inmönstra, då han blef uppmanad härtill. Till följd häraf hade de gamla officerarne tillhörande regementet Carignan, och de mest härdade af kolonisterna, blifvit förlagda vid Richelieu-floden, som rinner i vinkel mot St. Lawrence åt Mohawkernas land. Blockhusen kunde nog försvara sig, men för detta lilla sällskap, som måste resa framåt, var ställningen ytterst farlig. Iroquois-indianerna voro visserligen ej i krig med engelsmännen, men de skulle säkert vara föga nogräknade, då de gifvit sig ut på krigsstråt, och äfven om amerikanarne velat skilja sig från sina två fransla följeslagare, hade de ej kunnat det.

Då de rodde upp för St. Lawrence, mötte de många kanoter. I några befunno sig officerare eller tjänstemän på väg till hufvudstaden från Three Rivers eller Montreal, andra voro lastade med djurskinn, som indianer eller skogslöpare förde ner åt floden för att sedan skeppa till Europa, och emellanåt var det någon liten kanot med en gråhårig, solbrände man med urblekt, svart kappa, stannande vid hvarenda indiankoja. Och om allt ej var som det borde med kyrkan i Canada, så var det helt visst ej dessa bypresters fel, hvilka sträfvade och arbetade och tillbrakte sin tid med att föra frid, hopp och något litet förfining in i dessa vildmarker. Mer än en gång önskade de tala vid flyktingarne, men dessa fäste sig ej vid deras tecken och tillrop utan fortsatte sin väg. Bakifrån kunde sannolikt ingen upphinna dem, ty de paddlade från tidigt på morgonen till sent på kvällen och drogo sin kanot i land, då de stannade och gjorde upp eld af torra grenar, ty vintern var i annalkande.

Det var ej blott folket och deras bostäder, som visade sig för den undrande franska flickan, då hon dag efter dag satt i kanotens akter. Hennes man och Amos Green lärde henne att lägga märke till tusende småsaker, som hon aldrig själf skulle ha upptäckt. En gång var det en tvättbjörns lurfviga hufvud, som tittade fram ur ett ihåligt träd, eller en utter, som sam under de nedhängande grenarne med en fisk i mun, eller det var en vildkatt, som låg hopkrupen på en gren med sina elaka ögon fästade på ekorrarne, som lekte i närheten.

Sjunde dagen hvilade de på ett ställe endast några få mil från Richelieufloden, hvarest ett stort blockhus blifvit uppfördt af monsieur de Saurel. Sedan de väl passerat detta hus, hade de ej långt kvar till det grefskap, hvarest de Catinats vän bodde. De hade tillbragt natten på en liten ö midt i floden, men då de i daggryningen skulle skjuta ut kanoten från den sandiga lilla vik, i hvilken den låg, mumlade Ephraim Savage någonting för sig själf och pekade tvärs öfver floden.

En stor kanot kom uppför floden framdrifven så fort, som ett dussin armar kunde ro den, och i aktern satt en grå figur, som böjde sig framåt vid hvarje årtag, liksom brinnande af ifver att komma framåt. Till och med på detta afstånd kunde de ej misstaga sig. Det var den fanatiske munken, som de lämnat kvar på ön.

Dolda bland buskarne sågo de sina förföljare ila förbi och försvinna bortom en krök af floden. De rittade villrådiga på hvarandra.

— Det hade varit bättre om vi kastat honom öfver bord eller behållit honom som barlast, sade Ephraim. Nu har han kommit oss i förväg och skall ställa till spektakel.

— Men hur kunna vi fortsätta? sade de Catinat nedslagen. Denna hämndlystna satan skall underrätta dem på fästningen och öfver allt längs hela floden. Han har återvändt till Quebec. Det är en af guvernörens kanoter, och den går nästan dubbelt så fort som vår.

— Låt mig fundera. Amos Green satt på en kullfallen lönn med hufvudet i händerna. Nej, sade han slutligen, det tjänar till ingenting att fortsätta och ej häller att återvända. Blott en utväg återstår, och den bär åt sidan. Så är det, Ephraim, inte sannt?

— Jo, min gosse. Om man ej kan segla rätt fram, är man tvungen att kryssa, men det ser illa ut ändå.

— Vi kunna ej begifva oss norrut, följaktligen måste vi gå åt söder.

— Och lämna kanoten?

— Det är vår enda räddning. Vi skola vandra rätt igenom skogen, så att vi komma i närheten af er väns hus vid Richelieu. På så vis skall munken förlora vårt spår, och vi skola ej vidare oroas af honom, om han stannar på St. Lawrence.

— Ja, det finnes ingen annan utväg, sade kapten Ephraim sorgset. Jag brukar ej gå landvägen, då jag kan fara sjövägen, och jag har ej varit många famnar in i en skog, sedan kung Philip härjade provinserna, så att du måste staka ut vägen och hålla rätt kurs, Amos.

— Det är ej långt dit, och vi skola snart vara framme. Men låt oss landa på södra stranden och gifva oss i väg. Om lilla frun tröttnar, de Catinat, så skola vi bära henne turvis.

— Oh, monsieur, ni kan ej tro en sådan god fotgängare jag är! I denna härliga luft skulle jag kunna gå i oändlighet.

— Framåt då! Inom få minuter befunno de sig på andra sidan och hade landat vid kanten af skogen. Där blefvo bössorna, ammunitionen och obetydliga packning fördelad mellan de tre männen. Sedan de betalat indianerna och uppmanat dem att ej nämna någonting om deras planer, vände de floden ryggen och vandrade in i den stora, tysta skogen.

TRETTIOFÖRSTA KAPITLET.

Mannen utan hår.

Hela dagen fortsatte de sin vandring genom skogen, gående i gåsmarsch, Amos Green först, sedan sjömannen, så Adéle och slutligen de Catinat. Den unge jägaren framskred försiktigt samt såg och hörde mycket, som undgick hans följeslagare. Allt emellanåt stannade han och undersökte löfven, marken och grenarne. Deras väg förde i allmänhet öfver öppna platser i den stora granskogen, men emellanåt omgåfvos de af väldiga stammar och voro tvungna att trefva sig fram i halfdunklet eller bana sig väg genom täta busksnår. Plötsligt glesnade skogen, och de måste vada genom träsk, öfverväxta med vildris och träderbuskar, eller framträngа längs tysta skogssjöar, i hvars blå vatten de röda och purpurfärgade träden återspeglades. Där funnos äfven strömmar, några klara och hastigt rinnande, uti hvilka laxöringen glänste; andra åter voro mörka och grumliga, och ofta måste vandrarne vada öfver dem med vattnet till knäna och tura om att bära Adéle. Sålunda färdades de hela dagen genom de stora skogarne utan att se ett spår af människor.

Men om människan var frånvarande, så fattades dock ej lif. Det surrade och kvittrade och smattrade rundt omkring dem i kärren, på strömmarne och bland snåren. Emellanåt var det ett rådjur, som försvann mellan de aflägsna stammarne, emellanåt en ekorre, som vid deras annalkande skuttade upp till sitt bo i något ihåligt träd. En gång sågo de i den mjuka mossan spåret af en björn, och en annan gång hittade Amos Green ett horn, som en elg fällt månaden förut. Små röda ekorrar hoppade uppe bland grenarne, och i hvarje eks löfverk fanns en kör af hundratals pipande röster. Då de passerade förbi sjöarne, flög den klumpiga, grå storken upp, och de rågo vildänder dyka, eller hörde lommen skrika i vassarne.

Denna natt sofvo de i skogen, och Amos Green gjorde upp en eld af torrt ris i en tät småskog, hvarest de ej kunde upptäckas på tolf stegs afstånd. Några få regndroppar började falla, så att den erfarne jägaren uppförde två små hyddor af alm och lindbark, en för de tvenne landsflyktige och en för Ephraim och sig själf. Han hade skjutit en vildgås, och denna utgjorde jämte deras återstående skorpor både kvällsvard och frukost. Nästa dag kommo de till en öppning i skogen, hvarest kvarlefvorna af en elg funnos. Amos använde en half timme för att undersöka grenarna och marken däromkring. Sedan de fortsatt sin vandring, förklarade han för sina följeslagare, att elden varit tänd tre veckor förut, att en hvit man och två indianer hade slagit läger där, att de rest från väster till öster, och att en af dem varit en kvinna. Intet vidare spår upptäcktes till sent på kvällen, då Amos plötsligt stannade midt i ett tät snår och förde upp handen till örat.

— Lyssna, utropade han.

— Jag kan ej höra någonting, sade Ephraim.

— Inte jag häller, instämde de Catinat.

— Jo, men jag, utropade Adéle muntert. Det är en klocka, och precis vid samma tid ringes det i Paris också.

— Ni har rätt, madame. Det är hvad vi kalla Angelus.

— Ja, nu hör jag det, utropade de Catinat. Den öfverröstades af fogelkvittret. Men hvarifrån kommer en klocka midt i hjärtat af en canadensisk skog?

— Vi befinna oss i närheten af nybygget Richelieu. Det måste vara kapellets klocka.

— Fästet St. Louis! Ah, då äro vi ej långt från min väns grefskap.

— Om ni anser er kunna lita på honom, är det så godt, att vi tillbringa natten här.

— Han är visserligen en konstig människa med egendomligt sätt, men jag litar fullkomligt på honom.

— Godt. Vi skola då hålla oss söder om fästet och styra kurs på hans hus. Men någonting skrämmer fogelarne! Ah, jag hör ljudet af steg! Kryp ner under buskarne, till dess vi få se, hvem det är, som så modigt går fram genom skogen.

De gömde sig alla i snåret och tittade mellan trädstammarne åt den lilla öppna platsen, på hvilken Amos riktade sina blickar. En lång stund var det ljud, som den unge jägarens vana öra uppfattat, obörbart för de öfriga, men slutligen förnams ljudet af afbrutna grenar, som om någon tvang sig fram genom buskarne. Ögonblicket efter syntes en man, hvars utseende var så ovanligt och så föga öfverensstämmande med omgifningen, att Amos betraktade honom med förvåning.

Han var mycket liten, så mörk och väderbiten, att man kunde tagit honom för en indian, om han ej varit klädd på ett sätt, som en indian aldrig brukar. Han bar en bredskyggig hatt, nött på kanterna och så urblekt, att det var svårt att afgöra, hvad färg den ursprungligen haft. Hans dräkt, sönderrifven och hängande löst på hans kropp, bestod af oberedda skinn; han hade stöflar, höga som en dragons, men lika slitna och smutsiga som hans öfriga kläder. På ryggen bar han en väldig rulle segelduk, från hvilken två långa käppar stucko fram, och under armarne hade han någonting, som såg ut som stora, fyrkantiga taflor.

— Han är ej indian, hviskade Amos Green, och ej jägare häller, Förbaska mig, om jag någonsin sett på maken.

— Han är hvarken resande, soldat eller skogslöpare, sade de Catinat.

— Det tycks mig, som om han riggat upp en nödmast på ryggen och bure focken och storseglet under armarne, sade kapten Ephraim. Nå, som han tycks vara ensam, så låt oss ropa an honom.

De gingo fram ur sitt gömställe, och i detsamma fiek främlingen syn på dem. I stället för att visa någon fruktan, hvilket varit att vänta af hvem som hälst i ett sådant land, ändrade han riktning och gick fram till dem. Just då han gick öfver den öppna platsen och hörde ljudet af den aflägsna klockan, tog han genast af sig hatten och böjde sitt hufvud till bön. Ett rop af fasa utstöttes ej blott af Amos, utan af dem alla vid den syn, som mötte deras blickar.

Öfverdelen af mannens hufvud var borta. Ej ett spår af hår eller hufvudsvål fanns kvar, utan i dess ställe sågo de en hemsk, skrynklig, vanställd yta med ett skarpt rödt ärr öfver pannan från ena örat till det andra.

— Vid himlen, utropade Amos, mannen har blifvit skalperad!

— Min Gud! sade de Catinat. Se på hans händer!

Han höll dem upplyftade till bön. Två till tre små stumpar visade, hvarest fingrarne suttit.

— Jag har sett många konstiga galjoner i mitt lif, men aldrig någon lik denna, sade kapten Ephraim.

Och det var i sanning ett egendomligt ansikte, som de betraktade, då de gingo honom till mötes. Han kunde vara af hvilken ålder och nation som hälst, ty dragen voro så vanställda, att de ej gåfvo någon upplysning. Ena ögonlocket hängde rynkigt och slappt, så att man förstod, att ögat var borta. Med det andra blickade han gladt och vänligt på dem, som om han vore en lyckans guldgosse. Hans ansikte var öfversållad med konstiga, bruna priekar, som sågo vämjeliga ut, och hans näsa hade tydligen blifvit krossad af något förfärligt slag. Men i trots af detta sitt utseende var det någonting ädelt i mannens hållning och i det sätt, på hvilket han höll upp sitt hufvud, och i det uttryck, som hans anletsdrag buro, att till och med den buttre puritanen imponerades däraf.

God afton, mina barn, sade främlingen, i det han tog upp sina taflor och gick fram till dem. Jag förmodar, ni komma från fästet, ehuru, — tillåt mig säga — skogarne ej just äro säkra för damer.

— Vi äro på väg till Charles de la Noue vid St. Marie, sade de Catinat, och hoppas snart anlända dit i säkerhet. Men det är sorgligt att se, hur misshandlad ni blifvit, monsieur.

— Ah, ni har lagt märke till de där bagatellerna! De förstå ej bättre, stackars människor. De äro som odygdiga barn, glada och fulla af upptåg. Det är sannerligen löjligt, att en mans usla kropp skall betvinga hans själ, ty fastän jag nu är angelägen om att skynda mig, måste jag likväl sätta mig ner på den här stammen, ty de ha skjutit bort vadorna på mina ben.

— Min Gud! Skjutit bort dem! Sådana djäflar!

— Man får ej klandra dem. Nej, nej, det vore obarmhärtigt. De stackars okunniga varelserna förstå ej bättre, och mörkrets furste är alltid till hands för att egga upp dem. De lade litet krut i mina ben och tuttade sedan på det, och det är därför, som jag går långsammare än förut. I skolan i Tours brukade kamraterna kalla mig för "snigeln". Och sedermera i seminariet fick jag fortfarande behålla samma namn.

— Men hvem är ni, monsieur? Och hvem har behandlat er så skamligt? frågade de Catinat.

— Oh, jag är en obetydlig person, som tillhör jesuitorden. Hvad det beträffar, att jag blifvit så hårdhändt behandlad, så bör den bara beredd därpå, som blifver sänd till Iroquois-missionen. Jag har ingenting att beklaga mig öfver. De ha handskats med mig mycket bättre än med fader Jogues, fader Breboeuf och en hel del andra, som jag skulle kunna nämna. Många gånger väntade jag mig visserligen martyrdöden, synnerligen då de tyckte att min peruk var väl liten, som de skämtsamt brukade säga. Men jag fögnodar, att jag ej var den värdig... ja, jag vet med säkerhet, att så var fallet.

— Hvarthän ämnar ni er nu? frågade Amos, som med förvåning lyssnat till mannens ord.

— Till Quebec. Ty jag är en sådan obetydlig person, att jag ingenting kan uträtta, innan jag träffat biskopen.

— Ah, ni menar, att ni tänker taga afsked, sade de Catinat.

— Nej, visst inte! Det är just, hvad jag skulle göra om jag själf finge råda, ty jag är mycket feg. Ni skulle knappast kunna tro, att en af Guds prester kan vara så rädd, som jag är emellanåt. Blotta åsynen af en elg kommer mig att rysa, allt sedan de tände på granstickorna, som lämnat de här fula märkena efter sig i mitt ansikte. Men man måste ju tänka på sin orden, och dess medlemmar öfvergifva ej sina poster för så obetydliga saker. Men det är stridande mot kyrkans lagar, att en vanför man skall officera, så att innan jag talat vid biskopen och fått hans tillstånd, är jag alldeles onyttig.

— Och hvad ämnar ni göra sedan?

— Naturligtvis återvända till min hjord.

— Till Iroquois-indianerna?

— Ja, det är där, som jag är anställd.

— Amos! sade de Catinat. Jag har tillbragt mitt lif bland tappra människor, men denna, tror jag, är den modigaste, jag någonsin sett.

— På min ära, sade Amos Green. Jag har också sett en hel del förträffliga människor, men aldrig någon bättre än denne man. Vill ni ej smaka på vår kalla gäs, och här är litet eognac kvar i min flaska.

— Nej tack, min son. Om jag förtär någonting annat än det nödtorftigaste, så blir jag så trög som en snigel.

— Men ni har ju hvarken bössa eller mat med eder? Hur kan ni lefva?

— Ack, Gud har försett dessa skogar med öfverflöd på föda för en resande, som ej behöfver mycket. Jag förtär vilda plommon, drufvor, nötter och bär.

Jägaren gjorde en grimas.

— Men hvad är det, som ni bär på ryggen?

— Min kyrka. Jag har allting med mig... tält, altare, mässhake... allting. Jag törs emellertid ej förrätta gudstjänst utan tillåtelse, men kanske denne vördige gamle själf är präst och vill göra det.

(Forts.)

Hvarför icke låta oss fylla ert kolbehof. Vi ha ett stort förråd af amerikanska hårda och lösa kol samt kolgårdar i alla delar af staden. Gif oss en order.

D. E. Adams Coal Co. Ltd.

Hufvudkontor 224 Bannatyne Ave.

NÄR DU KÖPER DINA JULKLAPPAR, KOM DÅ TILL OSS, OM DET SKALL VARA JÄRN- ELLER METALLVAROR.

Vi ha ett präktigt lager af slädar, skridskor, hockeysticks, syordningar för fruntimmer, kam- och borstuppsats och alla slags julpresenter till fader, moder, syster, broder och käresta.

Linklater Bros. & Elder

PHONE 2790. 910 MAIN ST.

Blackwood's Humle-öl

svart cherry, ingefärsvin, pepparmyntvin och "hot todd", äro alkoholfria. 40 cents buteljen. Fråga efter dem hos er handlare.

Blackwood's Limited., Winnipeg

TELEFON: SHERBROOKE 51.

Vi sälja bästa sortens

WALL PLASTER,

Sacket plaster board och Empire märkena af Wood Fiber & Cement

WALL PLASTER

Manitoba Gypsum Co. Limited.

KONTOR OCH FABRIK WINNIPEG, - MAN.

Skicka Er säd till

Continental Grain Co. Ltd.

223 GRAIN EXCHANGE, WINNIPEG, CAN.

De metoder vi använda att handhafva försändelser af säd äro oöfverträffade. Vi se efter gradering och utskeppningar och uppgöra räkningar prompt.

Ett försök skall öfverbevisa Er.

KÖP HOS SVENSKA CANADA TIDNINGENS ANNONSÖRER!

Sänd SVENSKA CANADA TIDNINGEN till släkt och vänner i Sverige!